

**AMINATTA
FORNA**

Fericire

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Buruiană

ENDORFICTION

Respect pentru oameni și cărti

odata ce-a trecut de deal, și-a potolit calul. Într-un oraș din apropiere, a găsit un han, unde și-a petrecut noaptea. A doua zi, a închiriat altă pereche de câini de vânătoare și s-a întors pe dealuri. Acolo s-a urcat pe o stâncă, aproape de locul în care zărise lupul prima dată, și, cu un binoclu, a cercetat atent împrejurimile, până când a văzut ce căuta: între copaci, câteva lespezi înclinate care se sprijineau una de alta. A pornit spre ele și, în scurt timp, aşa cum sperase, câinii au luat o urmă.

Lupii își făcuseră bârlog într-o grotă joasă, formată sub una dintre lespezi. Vânătorul a chemat înapoi câinii și s-a întors în oraș, unde i-a dat înapoi și l-a plătit pe proprietar. După socoteala lui, cam peste trei zile avea să se aventureze afară lupoaică, să caute de mâncare. Când a sosit ziua cu pricina, era înapoi pe dealuri, într-un loc de unde vedea bine bârlogul. Hotărâse să n-o atragă pe ea afară, nu se grăbea. A cercetat cerul și și-a băgat niște tutun sub buza de jos. Ajunsese la a treia porție de tutun când a zărit o mișcare lângă bârlog. Iat-o! Era lupoaică, în căutarea partenerului ei dispărut. Vânătorul a așteptat până când aceasta s-a îndepărtat de bârlog și a ieșit în spațiu deschis, iar când animalul și-a ridicat capul, poate ca să urle, a tras.

Vânătorul s-a apropiat de bârlog cu precauție, dar de acolo nu a ieșit și nici nu l-a atacat nimic. A hotărât să nu omoare puii. Adevărul este că niciunui vânător nu-i placea asta: puii de lup erau niște creaturi afectuoase, încrezătoare și jucăușe. Puii aceia, rămași fără tată și acum și fără mamă, nu aveau să supraviețuiască până-n primăvară.

O oră mai târziu, vânătorul de lupi era deja pe drum. Avea cu el pielea de lup. Avea să ia urechile de la amândoi și să-și ceară răscumpărarea. Apoi, avea să se ducă în vest și să aștepte vara, până când venea momentul s-o ia de la capăt.

Capitolul 1

LONDRA. DUMINICĂ, 2 FEBRUARIE 2014.
SEARA.

La acea oră din zi, Podul Waterloo găme de oameni plecați la cumpărături și de lucrătorii de weekend, care-l traversează pe jos spre Stația Waterloo. În acea perioadă a anului, și amurgul vine devreme, pe la patru după-amiază. Până la cinci, e deja întuneric. Vulpea și-a croit drum printre pietoni, dintre care cei mai mulți nu i-au acordat nicio atenție, pentru că nu se lasă ei aşa de ușor distrași de la scopul lor bine stabilit. Prin lapoviță oblică, mulți nu au văzut vulpea, iar cei care au văzut-o au crezut că era, poate, vreun câine vagabond.

Cățiva oameni observaseră vulpea în călătoria ei. Pe terasa Teatrului Național, doi fumători o zăriseră cum îi urmărește de după colțul unui strat cu flori, înălțat cu beton, plin de lavandă moartă. Fumătorii și vulpea s-au privit nemîșcați, preț de câteva secunde. Apoi s-au întâmplat trei lucruri care au determinat vulpea să plece ca din pușcă. Un vapor care trecea pe râu a claxonat puternic, ceea ce l-a făcut pe unul

dintre fumători să rostească un „Ooh!” surprins și ascuțit. Asta a speriat vulpea, care s-a retras și, probabil, ar fi coborât doar scările până la etajul de dedesubt dacă, al treilea lucru, o pungă de plastic smulsă din creanga unui copac de o pală de vânt n-ar fi aterizat, deodată, pe terasă. Cu câteva clipe înainte să se întâmple toate astea, o altă fumătoare ieșise din holul teatrului, iar acum stătea sprijinind cu umărul ușa grea ce-i servea drept adăpost de vânt, cât își aprindea o țigară. Vulpea, scăpând de amenințarea pungii de plastic, a țășnit prin ușa deschisă direct în hol, unde s-a alăturat valului de spectatori care ieșea. A luat-o apoi în jos, pe scări și prin mulțime, atingând în goana ei coapse și genunchi, făcând oamenii să se împiedice, să scoată exclamații de uimire și să cerceteze podeaua, prin desisul picioarelor, în căutarea vinovatului.

Jos, la parter, vulpea a străbătut în fugă podeaua tare. Un Tânăr care vindea programe pentru seara aceea a arătat spre ea și a strigat, cumva revoltat, „Acolo!” către doi paznici, care, în zornăit de chei, s-au trezit cu greu la viață. Vulpea s-a îndreptat spre ușile din sticlă de la ieșire. Trecătorii s-au oprit să se uite, discuțiile au lăsat locul tăcerii. Prinsă între ușile de sticlă și pereții de ciment ai clădirii, vulpea nu avea unde să se ducă.

De partea cealaltă a sticlei, un bărbat vopsit din cap până-n picioare în argintiu, cu un baston de argint într-o mâna și un joben argintiu pe cap, care-și petrecuse ultimele opt ore stând nemîșcat pe o cutie în gerul din ziua aceea, s-a apropiat de clădire fără să aibă habar de agitația dinăuntru. Exact când vulpea a ajuns la ultima ușă din șir, omul de argint a deschis-o. Vulpea a zbughit-o afară. Paznicii s-au oprit

brusc, unul era să cadă, celălalt a exclamat ceva în yoruba¹. Amândoi au râs și și-au aranjat șepcile cu cozoroc, iar unul dintre ei și-a bătut tovarășul pe umăr. Dinspre oameni s-au auzit aplauze împrăștiate, și omul de argint s-a înclinat.

Afară, aerul mirosea a râu și gaze de eșapament. Vulpea a luat-o în sus, pe treptele de piatră, către pod, unde a depășit un bărbat care mergea pe lângă bicicletă. Pe pod, oamenii pășeau statormic, înarmați cu sacoșe, apărăți de căști, neprivind nici în dreapta, nici în stânga și nevăzând pe nimeni și nimic. Cei care nu mergeau cu un tel rătăceau în perechi, ca niște stânci pe lângă care curgeau pietonii mai grăbiți. Trecând pe lângă un fotograf care făcea un *time-lapse* cu râul, vulpea, păsind în ritm de metronom, țesea un fir printre ei toți.

Un bărbat atât de înalt, încât cu greu părea să-și facă drum prin multime traversa podul din direcția opusă vulpii. Numele bărbatului, numele pe care i-l dăduse mama sa, de parcări fi știut la ce dimensiune va ajunge singurul ei fiu într-o bună zi, era Attila. În buzunar, Attila avea un bilet la teatru. În plus, mai avea și o rezervare pentru o persoană la un restaurant de pe Aldwych. Alesese restaurantul după ce citise meniul afișat în fața intrării, iar acum visa la *Tafelspitz*, o specialitate de vită fiartă, și la o salată de pui. Attila ajunsese în țară cu doar câteva ore în urmă și, deocamdată, savura senzația de vânt și lapoviță de pe față. Savura și ideea că, în curând, avea să stea

¹ Limbă vorbită în vestul Africii, în special în Nigeria și Benin, dar și în comunități din restul Africii, America și Europa. Numărul total de vorbitori se apropie de 30 de milioane. Teritoriul denumește și grupul etnic respectiv.

singur într-un loc întunecat, încurcat de străini, unde nu-l putea găsi nimeni. Se mișca încet prin multime, lăsând oamenii să treacă. În mijlocul podului, chiar dincolo de fotograful care stătea cu aparatul de fotografiat pe un trepied, Attila s-a oprit și s-a întors să admire priveliștea clădirii Parlamentului.

Cineva a dat peste el.

Coliziunea nu a avut niciun efect asupra lui Attila, ca dovedă a greutății și staturii sale. În schimb, femeia care dăduse peste el fusese aruncată la pământ, iar Attila s-a aplecat imediat să o ajute. Și-a cerut scuze, din compasiune, pentru că evident nu avea cum să fie vina lui. Femeia i-a acceptat ajutorul, s-a ridicat și s-a scuturat pe spate. Purta blugi, un pulover și o geacă, toate negre. Attila a ridicat un rucsac negru de pe jos și i l-a întins, dar ea l-a lăsat cu mâna întinsă câteva clipe, cât și-a prins din nou părul într-o coadă de cal. În timp ce aștepta, Attila a observat două lucruri la această femeie: mai întâi, că părul ei era de un argintiu-pal remarcabil și că-i ajungea până la mijlocul spatelui, sau i-ar fi ajuns, dacă ea nu l-ar fi îndesat deja sub o căciulă de lână, și apoi, că era înaltă pentru o femeie, și ajungea aproape până la bărbie. Femeia a întins o mâna ca Attila să-i dea rucsacul, și l-a petrecut pe umăr și a zis: „Îmi pare foarte rău. Vă rog să mă scuzați”, într-un fel care nu exprima niciun fel de regret. Attila a încuvîntat din cap. După o clipă, a privit-o îndepărându-se cu pași mari. Încă simțea forța izbiturii, urma pe care corpul ei o lăsase pe al lui.

Mai târziu, la teatru, Attila a băut un gin tonic și a uitat de femeia de pe pod. Spectacolul era o comedie, iar el a râs exploziv la toate glumele, de-a fost nevoie să-și steargă lacrimile ce i se surgeau pe

obraji. La pauză, și-a cumpărat o înghețată de vanilie. Venea rareori la Londra, dar suficient de regulat cât să-și fi format unele tabieturi. Aproape de prânz, Attila se cazase la hotelul lui preferat, prima parte a serii și-o petrecuse plimbându-se și cumpărându-și bilete la teatru. Acum, de pe terasă, a cercetat linia orizontului ca să vadă ce se schimbase și a identificat doi zgârie-nori, recent apăruti lângă Catedrala St. Paul, unul având o singură laterală înclinată, celălalt, o structură concavă, construiri de când vizitase ultima dată orașul, în urmă cu doi ani. În mijlocul Podului Waterloo era o plăcuță gravată cu panorama, iar Attila și-a notat în minte să verifice denumirile noilor clădiri. Gongul a sunat tocmai când își termina înghețata, iar el s-a întors cu entuziasm proaspăt la locul său din sală.

Pe drumul de întoarcere, Attila s-a grăbit, de foame, și a uitat să verifice plăcuța de pe pod. Căteva minute mai târziu, era condus la masa lui de șeful de sală al restaurantului ales. În timp ce-l urma, Attila s-a uitat pe furiș în farfuriile celorlați clienți. Îi plăcea și, uneori, chiar cerea să se așeze lângă ușa bucătăriei, o rugămintă atât de neobișnuită, că putea fi întotdeauna îndeplinită. Așa vedea perfect farfuriile pline pe care chelnerii le ridicau când ieșeau pe ușile duble. În localurile unde era cunoscut, chelnerii treceau uneori pe lângă masa lui, coborându-și farfuriile pentru a-i arăta fiecare fel de mâncare. „*Tagliolini ai funghi porcini freschi, signor.*” „*Tilapia întreg la aburi, domnule doctor Asare.*” „*Friptura zilei, din vită maturată de cea mai bună calitate, domnule.*”

Restaurantul era plin, în ciuda orei înaintate. De-a lungul peretilor erau separeuri, iar în centru, ca niște nuferi, o mulțime de mese rotunde, mici și

mari, acoperite cu fețe de masă albe. Attila a fost condus la un separeu din colț, unde șeful de sală a tras masa destul de mult, ca să-i facă loc să se așeze pe banchetă. I-a salutat pe oamenii de la masa alăturată și a luat meniul, ca să-și amintească ce bunătăți i se ofereau. A comandat ficat de vițel și bacon, fiindcă amândouă erau greu de găsit unde locuia el, și creveți maronii la oală, fiindcă și aceștia erau o delicatesă. Și-a completat selecția cu o carafă de Rioja, aşa că, în timp ce-și aștepta mâncarea, a sorbit din vin și a privit în jur, la ceilalți clienți. Cu excepția unui cuplu așezat la una dintre mesele nufăr, toți cei din restaurant erau albi. O vreme, Attila a urmărit singurul cuplu negru: erau tineri și absorbiți în conversație. Femeia purta o rochie fucsia, bărbatul era îmbrăcat în costum. O aniversare, s-a gândit Attila și și-a mutat privirea în altă parte. După câteva minute, în timp ce Attila mâncă creveții, bărbatul a trecut pe lângă masa lui, iar după alte câteva minute, când s-a întors de la toaletă, a trecut din nou. De data aceasta, întâmplarea a făcut ca Attila să ridice capul și să-i surprindă privirea. Bărbatul a dat din cap, o singură coborâre a bărbiei. Attila i-a răspuns la fel și a revenit la creveții lui. Salutul acesta se practica numai în anumite locuri. La Moscova, de exemplu. La Perth. La Praga. La São Paolo, nu. La Havana, nu. La Mumbai, da. La Roma, din ce în ce mai rar. Peste tot în Polonia. În aproape toată Anglia de dincolo de M25¹. La Belfast, da. La Londra, mai rar, deși în anumite localuri se putea schimba un salut din cap. În restaurantul acesta, Attila nu atrăgea priviri, totuși era un loc în care salutul din cap putea avea loc.

¹ Autostrada care înconjoară aproape toată Londra extinsă.

Budincă de caramel și ciocolată, blatul de ciocolată, presărat cu zahăr pudră. Attila a spart pojghița blatului cu dosul linguriței, și dinăuntru s-a revârsat caramel fierbinte.

Ar fi putut fi obosit, dar nu era. Între Accra și Londra nu era niciun decalaj de fus orar, aşa că nu putea fi obosit din cauza asta, însă zburase noaptea. În avion, folosise timpul ca să-și verifice documentele pentru conferință și detaliile discursului de final, pe care, deși îl susținuse deseori în ultimii ani, tot trebuia să-l aducă la zi. Attila lucrase în timp ce restul pasagerilor dormiseră sau se uitaseră la filme, unul singur, de fapt, pentru că Attila vedea pe mai multe ecrane mici același actor șarmant luptându-se cu aceiași bărbați înarmați, alergând disperat prin aceleași mulțimi și pe aceleași străzi, ca să dezamorseze bomba acelorași teroriști. Neobosit, la nesfârșit. Attila avea darul de a putea alege când și dacă să doarmă, un dar care-i prinsese bine în numeroasele misiuni când era imposibil să dormi, când mediul era ostil sau victimele prea numeroase. Pe teren, își sacrifică somnul ca să lucreze până târziu, să ia interviuri, să evaluateze, să adune date, iar apoi dormea paisprezece ore fără întrerupere, la hotel. Nu aștepta niciodată să se întoarcă la bază ca să-și întocmească raportul, ci îl începea atunci, acolo, de îndată ce se trezea și cât avea încă totul proaspăt în minte.

După cină, când era deja trecut de miezul nopții, Attila a luat-o repede înapoi, spre pod. Mișcarea și aerul proaspăt erau exact lucrurile de care avea nevoie. Taxiurile îl depășeau fără să încetinească. Clădirile severe din ciment ale teatrului și galeriilor de pe malul opus erau luminate în albastru și roșu. Plăcuța era montată pe balustradă în partea cea mai

înaltă a podului și orientată spre est, spre estuarul râului. Gravurile erau uzate, scrisul, șters și, în plus, toată placa fusese măzgălită cu grafitti. Dar luna era generoasă în noaptea aceea, și Attila s-a aplecat și a urmărit cu degetul contururile gravate pe placă. Totuși, cele două clădiri noi nu fuseseră adăugate. S-a întors pe unde venise. În noaptea aceea, avea să doarmă bine, în minte plănuia deja micul dejun pe care avea să-l ia în sala de oaspeți a hotelului.

Când era plecat în locurile unde lucra, locuri scufundate în întuneric moral, Londra i se părea ireală și distanță. Până și iluminatul stradal – lumini lăsate aprinse pentru ca locuitorii unui oraș să se poată întoarce acasă fără să se teamă de accidente sau infracțiuni – i se părea un lux improbabil. Când era la Londra și se ducea la teatru sau mâncă în restaurante fine, orașul în sine începea să i se pară o scenă, ai cărei cetăteni își jucau vietile într-un decor magnific. Un teatru al desfășărilor, în care nimic nu putea să meargă prost, iar dacă se întâmpla aşa ceva, totul era corectat până la sfârșitul celui de-al treilea act. A grăbit pasul și a bătut din palme, ca și cum ar fi anticipat cu bucurie ceea ce-l aștepta, dar de fapt a făcut-o din pricina frigului.

Pe podul pustiu, un animal se îndrepta în grabă spre el, o formă schimbătoare care intra și ieșea din lumina și întunericul din jur. La început, Attila a crezut că era o pisică, apoi un câine, până când, în cele din urmă, silueta mișcătoare a luat forma unei vulpi. Vulpea a trecut pe lângă Attila, descriind un arc ușor în jurul lui, de parcă doar respecta regulile spațiului personal. Attila și-a continuat drumul, apoi s-a oprit și s-a întors. În același timp, și vulpea s-a oprit și a privit înapoi, peste umăr, părând să se uite la el.

Attila și-a îndesat mâinile în buzunare. Vulpea i-a susținut privirea, fără să clipească, îndelung, după care s-a întors și și-a reluat drumul.

Dimineață. Attila stătea cu fața spre fereastra camerei de hotel, care dădea spre o clădire de birouri, cu geamurile acoperite de un voal gri-deschis, prin care zărea din când în când căte o figură fomatică. În mâna ținea receptorul telefonului. Niște prieteni vechi nu mai știau nimic despre fiica lor, care obișnuia să-i sună în fiecare duminică, după ce se întorceau de la biserică. Attila, care o cunoștea pe fată din fragedă pruncie și o considera nepoata lui, își luase angajamentul de a o căuta. Acum, atenția îi era atrasă de o mișcare sus, deasupra lui. O pană se legăna prin aer, alunecând pe lângă etajele clădirii de birouri și fereastra lui de hotel. O pană de un verde-aprins. Attila a urmărit-o cu privirea, a pierdut-o și a regăsit-o, a observat-o prin traficul de dedesubt, împinsă în sus de un val de aer stârnit de un taxi în trecere și reluându-și căderea oscilantă, până când a fost aruncată din nou. Sus, sus, jos, jos. Își-a dat seama că receptorul din mâna lui suna vag, intermitent, și l-a pus la loc în furcă. Când s-a uitat din nou pe fereastră, să vadă ce se alese de pana verde, nu a mai găsit-o.

După douăzeci de minute, Attila a ieșit din hotel în gerul de afară. Portarul, care îl cunoștea din sejururile precedente, s-a oferit să-i cheme un taxi. Attila a întrebat de unde-ar putea să-și cumpere niște mănuși. Portarul i-a explicat pe unde s-o ia și Attila a plecat, îndesându-și mâinile adânc în buzunare. Vârfurile urechilor îi înghețaseră deja. Făcuse cam douăzeci de metri când portarul l-a strigat și s-a